

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **JTH Building a.s.**, se sídlem Krupská 33/20, Teplice, zastoupeného Mgr. Ivanem Karfíkem, advokátem se sídlem Perlová 5, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. 17/SÚ/12-2,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. 17/SÚ/12-2, se zrušuje a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.712 Kč k rukám zástupce žalobce, Mgr. Ivana Karfíka, advokáta se sídlem Perlová 5, Praha, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad (dále jen „žalovaný“), kterým bylo jako nepřípustné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, úřadu územního plánování a stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 24. 7. 2009, sp. zn. SÚ/5715/09/Plh-328.3, o umístění stavby „*Cyklostezka podél Ohře, od Kauflandu po Interspar Karlovy Vary, Dvory na pozemku parc. č. 414/1 v katastrálním území Tuhnice, parc. č. 18, 19/1, 19/2, 20/2, 34/1, 37, 38/1, 41, 80/3, 102/1, 539 v katastrálním území Dvory a parc. č. 499/2, 499/3, 500/1, 502, 503/1, 503/3, 503/4 v katastrálním území Rybáře*“ (dále jen „stavba“).

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítl nezákonnost vydaného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího řízení z důvodu opomenutí žalobce jako účastníka územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Poukázal na skutečnost, že s ním nebylo v předcházejícím řízení jednáno jako s účastníkem řízení, ač jím ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nepochybně byl, a v důsledku toho mu byla odňata veškerá procesní práva garantovaná Listinou základních práv a svobod, jakož i možnost vyjádřit se k navrhované stavbě a k jejímu umístění a podobě. Přesto žalovaný tuto nezákonnost v odvolacím řízení nenapravil a namísto toho odvolání žalobce jako nepřípustné zamítl. Žalobce uvedl, že ke dni 26. 5. 2009, kdy bylo zahájeno územní řízení, se stal vlastníkem pozemku parc. č. 80/34, který vznikl rozdělením pozemku parc. č. 80/3 v kat. území Dvory a který žalobce nabyl na základě kupní smlouvy od původního vlastníka, společnosti MOSER, a.s. Jako vlastník stavbou dotčeného pozemku tak měl být žalobce ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona účastníkem územního řízení přímo ze zákona (tj. bez možnosti vyloučení správním orgánem), což vyplývá nejen ze spisové dokumentace, ale také ze závěrů samotného žalovaného. Pokud pak žalovaný odůvodnil zamítnutí odvolání žalobce rozbořem účastenství dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jedná se o nesprávné právní posouzení věci, neboť toto ustanovení na danou situaci nedopadá. Žalobce v době od zahájení řízení do vydání územního rozhodnutí splňoval kritéria účastenství dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť byl vlastníkem pozemku, na kterém měla být část stavby umístěna. Žalobce však nepovažuje za správný ani výklad žalovaného učiněný ohledně ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Poukázal na skutečnost, že řádný výklad účastenství nastínil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 As 109/2010 - 340. Ačkoli se uvedený případ vztahoval na účastenství ve stavebním řízení dle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, je dle žalobce možno výklad Nejvyššího správního soudu v obecné rovině vztáhnout také na otázku účastenství v územním řízení, neboť obě ustanovení určují okruh účastníků obdobným způsobem. Dle závěrů Nejvyššího správního soudu je nutno ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vykládat tak, že existuje-li (byť teoretická) možnost dotčení práv možných účastníků řízení zamýšlenou stavbou, jsou tyto osoby vždy účastníky daného řízení a mají možnost v řízení vznášet své námítky a účastnit se procesu vydávání výsledného rozhodnutí, ať už bude výsledek jakýkoli. I tuto podmínku žalobce v předchozím řízení splnil, neboť byl vlastníkem sousedního pozemku parc. č. 80/34 v kat. území Dvory.

Po zjištění opomenutí žalobce jako účastníka předcházejícího správního řízení, pak žalobce v podané žalobě přistoupil k právní analýze možností uplatnění svých práv. V této souvislosti připomněl závěry relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a také obsah sdělení žalovaného krajského úřadu ze dne 27. 3. 2012, v němž je konstatováno porušení zákona v souvislosti s opomenutím žalobce jakožto účastníka řízení, avšak zároveň uvedeno, že daný protiprávní stav nelze zhojit přezkumným řízením z důvodu uplynutí subjektivní i objektivní lhůty. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně shrnul žalobcem uplatněné žalobní body, k nimž uvedl, že při posouzení stavu věci vycházel zejména z nově zjištěných skutečností, k nimž došlo v období od vydaného územního rozhodnutí do odvolání žalobce. V průběhu územního řízení došlo nejprve k rozdělení pozemku parc. č. 80/3 v kat. území Dvory ve vlastnictví společnosti MOSER, a.s. (která v té době byla vedena jako účastník řízení) na pozemky parc. č. 80/3 a 80/34, přičemž vlastníkem nově vzniklého pozemku parc. č. 80/34 v kat. území Dvory se stal žalobce. V době vydání územního rozhodnutí tak žalobce měl být jako vlastník stavbou dotčeného pozemku zahrnut do okruhu účastníků řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. V období od vydání předmětného územního rozhodnutí do doby podání odvolání však došlo k dalším změnám týkajícím se pozemku parc. č. 80/34, a to k oddělení nově vzniklého pozemku parc. č. 80/36 od pozemku parc. č. 80/34 na základě směnné smlouvy ze dne 14. 1. 2011, uzavřené mezi žalobcem a městem Karlovy Vary. V době rozhodování o odvolání tak již byl pozemek parc. č. 80/34 ve vlastnictví žalobce sousedním pozemkem ve vztahu k navrhovanému záměru cyklostezky. V době vydání územního rozhodnutí tak měl být žalobce účastníkem řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, avšak vzhledem k tomu, že v mezidobí došlo k opětovné změně vlastníka pozemku dotčeného umístěním stavby cyklostezky (přičemž žalobcův pozemek byl ve vztahu k umístění této stavby pozemkem sousedním), vedla tato nově zjištěná skutečnost žalovaného ke zhodnocení, jak dalece byla ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vlivem umísťované stavby dotčena žalobcova práva. Dle názoru žalovaného stanoví § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona dva předpoklady, aby „soused“ mohl být považován za účastníka řízení. První a základní podmínkou je existence vlastnického práva, podmínkou druhou je možnost přímého dotčení tohoto práva. Žalobce v posuzovaném případě splnil pouze podmínku první, ve vztahu k druhé podmínce žalovaný uvedl, že dopad umísťované stavby na vlastnické právo žalobce není takový, aby mohl způsobit jeho přímé dotčení, a proto žalobce nelze pokládat za účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. V dalším žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž zopakoval, že měl být účastníkem územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Dále uvedl, že i za předpokladu posuzování žalobcova účastnictví dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona byly podmínky účastnictví naplněny, přičemž určení skutečné míry dotčení vlastnických práv žalobce by bylo předmětem posouzení až v rámci územního řízení. Takový postup ostatně předpokládá i ustanovení § 28 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kdy za účastníka řízení je nutno považovat každého, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Žalobce proto setrval na svém návrhu, aby krajský soud obě napadená rozhodnutí správních orgánů zrušil.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Žalobce se ke dni 26. 5. 2009 stal vlastníkem pozemku parc. č. 80/34 v kat. území Dvory v Karlových Varech. Uvedený pozemek vznikl rozdělením pozemku parc. č. 80/3 a žalobce jej nabyt na základě kupní smlouvy od vlastníka původního pozemku, společnosti MOSER, a.s. Rozhodnutí příslušného katastrálního úřadu o povolení vkladu vlastnického práva žalobce bylo vydáno dne 9. 6. 2009 s právními účinky vkladu ke dni 26. 5. 2009.

Dne 26. 5. 2009 stavební úřad zahájil územní řízení ve věci umístění stavby cyklostezky podél Ohře (od Kauflandu po Interspar) v Karlových Varech, které bylo ukončeno vydáním rozhodnutí o umístění stavby ze dne 24. 7. 2009, sp. zn. SÚ/5715/09/Plh-328.3. Ve výroku územního rozhodnutí stavební úřad uvedl ve výčtu pozemků, na kterých by se měla předmětná stavba nacházet, také pozemek parc. č. 80/3 v kat. území Dvory, Karlovy Vary.

Žalobce podal proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2013, č. j. 17/SÚ/12-2, jako nepřípustné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v době vydání územního rozhodnutí byl žalobce vlastníkem pozemku parc. č. 80/34 (odděleného z pozemku parc. č. 80/3), a tedy s ním v řízení mělo být jednáno jako s účastníkem dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. V období od vydání územního rozhodnutí do odvolání podaného dne 23. 12. 2011 však došlo ke změnám týkajícím se pozemku parc. č. 80/34, a to k oddělení nově vzniklého pozemku parc. č. 80/36 od pozemku parc. č. 80/34 na základě směnné smlouvy mezi městem Karlovy Vary a žalobcem. Dle situačního zákresu tak bude předmětná stavba cyklostezky nově umístěna pouze na pozemku parc. č. 80/36 ve vlastnictví města a pozemek parc. č. 80/34 ve vlastnictví žalobce se stal ve vztahu k navrhovanému záměru cyklostezky pozemkem sousedním. Žalovaný proto posuzoval otázku účastnictví žalobce dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, které stanoví dvě podmínky - existenci vlastnického práva jako podmínku základní a dále možnost přímého dotčení práv navrhovanou stavbou jako podmínku druhou. V posuzovaném případě pak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce splnil pouze podmínku první; ve vztahu k naplnění podmínky druhé konstatoval, že v případě umístění cyklostezky jako komunikace určené k rekreačnímu sportování se z hlediska jejího provozu nebude jednat o žádnou hlučnou komunikaci ani o stavbu s jinými nepříznivými dopady, která by svým charakterem měla mít nepříznivý vliv na sousední pozemky. Vzhledem k tomu, že se bude jednat o stavbu komunikace s jednotným hraničním povrchem, po které se budou pohybovat chodci a cyklisti (nikoli automobily), nelze z tohoto důvodu předpokládat, že by jejím užíváním došlo k přímému dotčení vlastnických práv k sousednímu pozemku parc. č. 80/34. Při posuzování dopadů umísťované stavby na vlastnické právo žalobce k jeho pozemku parc. č. 80/34 žalovaný vycházel především z toho, jak je tento pozemek vlastníkem využíván. V současné době je tento pozemek zatravněn, není na něm umístěna žádná stavba ani zařízení, které by prokazovalo skutečnost, že žalobce uvedený pozemek využívá intenzivně nebo celodenně. Žalovaný tak uzavřel, že dopad umísťované stavby na vlastnické právo žalobce není v žádném případě takový, že by mohl způsobit přímé dotčení, a z tohoto důvodu proto žalobce nepokládal za účastníka územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť jeho vlastnická práva nemohla být předmětnou stavbou cyklostezky dotčena.

V. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci je klíčovou otázkou posouzení postavení žalobce v předcházejícím správním řízení (územním řízení o umístění stavby), kdy správní orgány obou stupňů nepovažovaly žalobce za účastníka řízení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přitom v této souvislosti vyplývá a mezi účastníky není sporné, že žalobce v době vydání územního rozhodnutí splňoval zákonnou podmínku účastnictví dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť byl v té době vlastníkem stavbou dotčeného pozemku parc. č. 80/34, odděleného od pozemku parc. č. 80/3 v kat. území Dvory v Karlových Varech. Je tedy nepochybné, že stavební úřad v době vydávání svého rozhodnutí pochybil, pokud se žalobcem nejednal jako s účastníkem územního řízení, ačkoli jím žalobce byl dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Toto pochybení pak v žalobou napadeném rozhodnutí potvrdil také sám žalovaný.

Žalovaný se nicméně na základě žalobcem podaného odvolání zabýval otázkou účastnictví žalobce z pohledu ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť vycházel ze zjištění, že v mezidobí od vydání územního rozhodnutí do doby podání odvolání došlo k další změně týkající se pozemku parc. č. 80/34. Tato změna spočívala v oddělení nově vzniklého pozemku parc. č. 80/36 od pozemku parc. č. 80/34, v důsledku čehož se pozemek parc. č. 80/34 ve vlastnictví žalobce stal ve vztahu k navrhovanému záměru stavby cyklostezky pozemkem sousedním. Uvedená skutečnost taktéž není mezi účastníky řízení sporná, žalobce v podané žalobě nezpochybňuje, že by k uvedené změně v mezidobí od vydání územního rozhodnutí nedošlo.

V návaznosti na výše uvedené pak krajský soud (i s ohledem na vznesenou žalobní námitku) uvádí, že při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je soud vázán skutkovým a právním stavem, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (srovnej již výše zmiňované ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.). Dle § 69 s. ř. s. je přitom žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Soudnímu přezkumu na základě podané žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s. je tedy možno podrobit až rozhodnutí správního orgánu vydané v posledním stupni (po vyčerpání řádných opravných prostředků), které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek. Vzhledem k tomu, že v souzené věci je nesporné, že se v době od vydání územního rozhodnutí do doby podání odvolání změnilы skutkové okolnosti daného případu (změna vlastníka stavbou dotčeného pozemku), které nepochybně mohly ovlivnit právní posouzení otázky účastnictví žalobce ve správním řízení, nelze z výše uvedených důvodů žalovanému vytknout, že se těmito novými skutkovými

okolnostmi v řízení zabýval a na základě žalobcem podaného odvolání otázku účastenství žalobce posuzoval, a to dle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že z významu citovaného ustanovení vyplývá, že účastníkem ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona může být ten, kdo je navrhovanou stavbou přímo dotčen na svých vlastnických právech. Toto přímé dotčení na právech však žalovaný v případě žalobce neshledal s odůvodněním, že žalobce je sice vlastníkem pozemku parc. č. 80/34, který sousedí s pozemkem parc. č. 80/36, na kterém má být předmětná stavba cyklostezky umístěna, umístění této stavby však na žalobce nebude mít žádný přímý vliv. Jedná se o výstavbu komunikace určenou k rekreačnímu sportování, na které se budou pohybovat cyklisté nebo chodci, a tudíž se z hlediska provozu nebude jednat o žádnou hlučnou komunikaci. Nebude se jednat ani o stavbu s jinými nepříznivými dopady, jako např. stavbu garáží, parkovací plochy či stavby zábavního zařízení, které by pro svůj charakter měly negativní vliv na sousední pozemky. Žalovaný dále připomněl, že se bude jednat o stavbu komunikace s jednotným souvislým hraničním povrchem, a proto ani z tohoto důvodu nelze předpokládat, že by jejím užíváním cyklisty či chodci došlo k přímému dotčení vlastnických práv k sousednímu pozemku parc. č. 80/34. Žalovaný dále vycházel ze skutečného stavu pozemku, který je v současné době zatravněn, není na něm umístěna žádná stavba ani zařízení, což by dokazovalo skutečnost, že pozemek je žalobcem intenzivně nebo celodenně využíván. Dle názoru žalovaného tak dopad umísťované stavby cyklostezky na žalobce nebude v žádném případě takový, že by mohl způsobit jeho přímé dotčení na právech, a proto žalovaný účastenství žalobce v územním řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona nepřipustil. S uvedeným posouzením žalovaného se však krajský soud neztotožňuje.

Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného do té míry, že citované ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona stanoví dvě podmínky, za kterých je možno tzv. „soused“ pokládat za účastníka územního řízení. Základní podmínkou je existence vlastnického práva (nebo jiného věcného práva) k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům (nebo stavbám na nich). Pokud jde o vymezení pojmu „soused“, je v tomto ohledu zásadním nálezkem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, vyhlášený pod č. 96/2000 Sb., v němž Ústavní soud shledal protiústavním ustanovení § 139 písm. c) starého stavebního zákona (zákona č. 50/1976 Sb.), omezující pojem „soused“ toliko na tzv. přímého nebo mezujícího souseda, tj. toho, kdo má s pozemkem, na kterém má být předmětná stavba umístěna, společnou hranici. Po rozhodnutí Ústavního soudu a dnes i dle současné právní úpravy obsažené ve stavebním zákoně tak může být v řízeních podle stavebního zákona „sousedem“ v zásadě kdokoli, tj. např. i vlastník vzdálenějšího pozemku či stavby a nikoli pouze přímý nebo mezující soused a vlastník stavby. Druhou podmínkou, kterou zákon v citovaném ustanovení stanoví, je dále přímé dotčení vlastnického (nebo jiného věcného) práva. Pokud se jedná o výklad spojení „přímé dotčení“, jehož definici stavební zákon neobsahuje. Ústavně konformnímu výkladu „přímého dotčení“ nasvědčuje dle krajského soudu výklad extenzivní, což vyplývá i ze zákonodárcem užití formulace „*může být (...)*“

přímo dotčeno“. Zákonodárce tak při posuzování naplnění této podmínky předpokládá pouhou možnost dotčení vlastnického či jiného věcného práva, přičemž míra tohoto dotčení bude předmětem až samotného věcného posouzení v územním řízení.

Z výše uvedeného tak vyplývá, že k připuštění účastnictví osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona v územním řízení bude plně postačovat pouhá možnost dotčení vlastnických (či jiných věcných) práv, a tedy není nutné, aby tato práva skutečně dotčena byla. Uvedené závěry vyplývají již z nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, dostupného na <http://nalus.usoud.cz>, v němž tento soud uvedl, že u mezujícího souseda možné dotčení jeho práv předpokládal a naznačil nutnost extenzivního výkladu příslušných norem otázku účastnictví upravujících. Tyto závěry pak ve svém rozhodnutí ze dne 5. 5. 2005, č. j. 5 A 2/2002 - 81, dostupném na www.nssoud.cz, převzal také Nejvyšší správní soud. Krajský soud pak na tomto místě podotýká, že byť se Ústavní soud i Nejvyšší správní soud v uvedených rozhodnutích věnovaly otázce účastnictví v územním řízení upraveném v § 34 odst. 1 starého stavebního zákona z roku 1976, jsou jejich závěry v plném rozsahu aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc, neboť nový stavební zákon v předmětném ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) upravuje otázku účastnictví „sousedů“ v územním řízení v zásadě shodně.

V projednávaném případě přitom není mezi účastníky řízení sporné, že žalobce je dokonce přímým (mezujícím) sousedem, neboť předmětná stavba cyklostezky je dle situačních plánků umístěna mj. na pozemku bezprostředně sousedícím s pozemkem parc. č. 80/34 ve vlastnictví žalobce. V takovém případě zde tedy při respektování výše uvedeného nepochybně existuje potenciální možnost dotčení vlastnického práva žalobce, a žalobci proto mělo být umožněno vystupovat v řízení jako účastník a mělo mu být umožněno náležitě v řízení bránit svá práva.

Nelze proto souhlasit s postupem žalovaného, který žalobci odepřel možnost účasti v řízení, včetně možnosti vyjádřit se k navrhované stavbě a k jejímu umístění, s odůvodněním, že stavba cyklostezky se vzhledem ke své povaze a charakteru využití pozemku žalobce nijak nedotkne jeho vlastnického práva. Uvedené závěry žalovaného jsou nejen v rozporu se zákonem, ale také se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, a z tohoto důvodu žalovaným vydané rozhodnutí nemůže obstát. Žalobci musí být (s ohledem na jeho potenciální dotčení práv) dána možnost uplatnit v řízení své námitky, vyjádřit se k věci samé i ke zjištěnému skutkovému stavu a musí se mu dostat faktického práva brojit proti umístění předmětné stavby z důvodů, o kterých se domnívá, že jej mohou zkrátit na jeho právech. Naplnění uvedených požadavků je přitom bez účastnictví v řízení jen těžko představitelné.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou a dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8.712 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu advokáta Mgr. Ivana Karfíka za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci samé – žaloba a replika k vyjádření žalovaného) dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6.300 Kč (3 x 2.100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 26. dubna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková